

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 281/2018-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou Mgr. Alenou Mikudovou, Orlická 2698/16, Poprad, vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom „*Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (sekcia kontroly a inšpekčnej služby), Okresnej prokuratúry Kežmarok, Krajskej prokuratúry v Prešove a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní o sťažnosti na postup príslušníkov Policajného zboru zo dňa 22. 7. 2013, evid. pod ČVS:SKIS-197/OISV-V-2013*“ a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED] a [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronickou poštou 19. marca 2018 (doplnená písomným podaním doručeným 20. marca 2018) doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby (ďalej aj „inšpekčná služba“ alebo aj „ministerstvo vnútra“), Okresnej prokuratúry Kežmarok (ďalej len „okresná prokuratúra“), Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní o sťažnosti na postup príslušníkov Policajného zboru z 22. júla 2013 evidovanú pod ČVS:SKIS-197/OISV-V-2013.

2. V úvode sťažnosti sťažovatelia opísali skutkové okolnosti policajného zásahu vykonaného ešte v auguste 2012 v rómskej časti obce Huncovce, ako aj v Stráňach pod Tatrami. Keďže zásah príslušníkov Policajného zboru považovali za rozporný s príslušnými platnými normami a za taký, ktorým došlo k porušeniu ich viacerých základných práv a slobôd, ešte v máji 2013 adresovali inšpekčnej službe podanie označené ako „Sťažnosť na postup príslušníkov Policajného zboru, evid. pod č. SKIS-KO-SKVSS-Št-553/2013“ a následne opätovne 22. júla 2013 podanie označené ako „Sťažnosť na postup príslušníkov Policajného zboru, evid. pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013“. Prostredníctvom týchto podaní namietali organizovaný postup príslušníkov Policajného zboru pod jednotným velením pri výkone zásahov v uvedených obciach, a to predovšetkým neprimerané a zjavne nelegitímne fyzické a verbálne útoky zasahujúcich policajtov s rasistickým kontextom, ako aj ich neoprávnený vstup do obydlí v dotknutých obciach vrátane ich obydlí.

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa inšpekčnej služby ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 z 31. októbra 2013 (ďalej len „uznesenie inšpekčnej služby z 31. októbra 2013“) bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutá vec podozrenia zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) a písm. h) Trestného zákona, z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona a bližšie nešpecifikovanej trestnej činnosti a protiprávneho konania, ktorého sa mali dopustiť príslušníci Policajného zboru služobne zaradení v územnej pôsobnosti Okresného riaditeľstva Policajného zboru Kežmarok a na Pohotovostnej motorizovanej jednotke Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove počas výkonu policajných akcií pod jednotným velením tým, že 24. augusta 2012 počas výkonu policajnej akcie „*Pátracia akcia 100*“ v rómskej osade obce Huncovce napriek tomu, že žiadny z obyvateľov Huncoviec na policajtov nezaútočil fyzicky ani verbálne, bez oprávnenia a v rozpore so zákonom bezdôvodne vnikli do obydľí obyvateľov, v rozpore so zákonom a bez toho, aby im oznámili dôvod prehliadky, vykonali u nich domové prehliadky, správali sa k obyvateľom agresívne a rôzne im nadávali, ako aj tým, že toho istého dňa počas výkonu tej istej akcie v rómskej osade Stráne pod Tatrami napriek tomu, že žiadny z obyvateľov osady na policajtov fyzicky ani verbálne nezaútočil, vykonali prehliadku obydlia viacerých sťažovateľov, a to bez predloženia súdneho príkazu alebo príkazu prokurátora, vyhrážali sa im fyzickou likvidáciou a použitím násilia. Obdobného sa mali príslušníci Policajného zboru dopustiť 11. októbra 2012 aj v rómskej osade obce Podhorany.

4. Sťažovatelia prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne podali proti uzneseniu inšpekčnej služby z 31. októbra 2013 sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 310/13/7703-20 z 18. júna 2014 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušila uznesenie inšpekčnej služby z 31. októbra 2013 a uložila vyšetrovateľovi inšpekčnej služby, aby vo veci znova konal a rozhodol.

5. Po vrátení veci inšpekčná služba napadnutým uznesením rozhodla podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o zastavení trestného stíhania, ktoré bolo začaté za skutok v obci Huncovce – za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa

podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona; za skutok v obci Stráne pod Tatrami – za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a napokon za skutok v obci Podhorany – za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

6. Sťažovatelia prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne podali aj proti tomuto uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ju zamietla ako nedôvodnú, pretože preskúmaním postupu vyšetrovateľa inšpekčnej služby pri vykonávaní vyšetrovacích úkonov nebolo zistené žiadne pochybenie v rámci procesného postupu ani žiadne porušenie ustanovení Trestného poriadku v rámci vykonávania jednotlivých vyšetrovacích úkonov. Obdobne tak po preskúmaní napadnutého uznesenia inšpekčnej služby o zastavení trestného stíhania z hľadiska obsahovej stránky a úplnosti a správnosti výrokovvej časti bolo zistené, že žiadne skutočnosti nesvedčia pre nesprávnosť niektorého z výrokov tohto rozhodnutia a takáto nesprávnosť tak, ako to uvádzajú sťažovatelia, v podanej sťažnosti zistená nebola.

7. Dňa 18. apríla 2016 podali sťažovatelia „*Návrh na zrušenia právoplatného rozhodnutia v rámci postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku v znení neskorších predpisov*“, ktorý adresovali generálnej prokuratúre. V tomto podaní namietali postup orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci vedenej na okresnej prokuratúre pod sp. zn. Pv 665/14/7703. Generálna prokuratúra ich prípisom č. k. IV/1 GPt 760/14/1000-20 z 26. apríla 2016 informovala, že podanie síce nazvali ako návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v rámci postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, no nie je možné ho takto posúdiť, pretože inštitút zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku nie je možné s poukazom na § 364 ods. 1 Trestného poriadku uplatniť v predmetnej trestnej veci.

Na základe v súčasnej dobe platnej právnej úpravy inštitút zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku je možné uplatniť len v takej trestnej veci, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a bolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Vo veci vedenej na okresnej prokuratúre pod sp. zn. Pv 665/14/7703 síce bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, ale nebolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Zároveň boli sťažovatelia upovedomení, že ich podanie bolo z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti odstúpené na *„ďalšie využitie Krajskej prokuratúre v Prešove“*.

8. Krajská prokuratúra prípisom č. k. 1/2 KPt 600/14/7700-31 z 11. mája 2016 potvrdila prijatie ich podania a zároveň ich upozornila, že v zmysle § 31 ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom od 1. januára 2016 (ďalej len „zákon o prokuratúre“) postupom podľa tohto zákona sa nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku. To neplatí, ak ide o podnet na podanie dovolania podľa Trestného poriadku. Ich podanie z uvedeného dôvodu nebolo podľa obsahu posúdené ako podnet podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre. Bolo im tiež oznámené, že z úradnej povinnosti bude posúdená možnosť a potreba prijatia prokurátorských opatrení v zmysle zákona o prokuratúre a o *„prijatí resp. neprijatí prokurátorských opatrení upovedomení“* nebudú.

9. Sťažovatelia listom z 2. júla 2017 žiadali krajskú prokuratúru v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) a § 10 ods. 2 v spojení s § 54 ods. 2 zákona o prokuratúre informáciu o stave ich podania z 18. apríla 2016. Krajská prokuratúra ich prípisom č. k. 1/2 KPt 600/14/7700-31 zo 16. augusta 2017 upovedomila, že na základe ich podania z 18. apríla 2016 už bol *„preskúmaný kompletný spisový materiál, konkrétne vyšetrovací spis MVSR, SKIS, OISV Východ sp. zn. SKIS-197/OISV-V-2013 spolu s obsahom dozorového spisu OP Kežmarok sp. zn. Pv 665/14/7703,*

ktorého preskúmaním som nezistil pri výkone prokurátorského dozoru žiadne nedostatky, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia v zmysle zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov“. Zároveň ich upovedomila, že v zmysle vtedy platnej a účinnej právnej úpravy sa žiadne rozhodnutie o preskúmaní spisového materiálu nevydávalo a ani podávateľ sa o tom osobitne neupovedomoval. Z tohto dôvodu im nebolo možné zaslať žiadne rozhodnutie.

10. Po doručení tohto prípisu krajskej prokuratúry sťažovatelia adresovali inšpekčnej službe podanie z 23. augusta 2017 označené ako „*Sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti*“, v ktorom poukázali na to, že im nebolo doručené žiadne oznámenie o výsledku prešetrenia ich sťažnosti, ktorú podali ešte 22. júla 2013 (bližšie o sťažnosti v bode 2). Ministerstvo vnútra prípisom č. SKIS-KO-OVKS-KE-114-001/2017-PO z 10. novembra 2017 informovalo splnomocnenú zástupkyňu sťažovateľov, že ako príslušný orgán verejnej správy podľa zákona o sťažnostiach vybavilo pod č. SKIS-KO-OVKS-KE-156/2017-St' podanie (žiadosť) sťažovateľov z 23. augusta 2017 označené ako „*Sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti*“. Ďalej uviedlo, že upovedomenie o spôsobe vybavenia bolo zaslané registratúrnym záznamom č. SKIS-KO-OVKS-KE-156/2017-St' z 28. septembra 2017 [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako osobe, ktorá v uvedenom podaní ako prvá uvádza údaje podľa § 5 ods. 2 zákona o sťažnostiach. [REDAKOVANÉ] upovedomenie prevzal podľa údajov uvedených na doručenke 20. októbra 2017. Predmetné upovedomenie bolo pripojené aj k tomuto prípisu. Zároveň im bolo oznámené, že podanie sťažovateľov z 23. augusta 2017 v časti, v ktorej mali byť vo vzťahu k trestnému oznámeniu – podaniu z 22. júla 2013 uvádzané nové skutočnosti, bolo postúpené na vybavovanie inšpekčnej služby, a preto jej bola postúpená na ďalšie vybavenie aj ich žiadosť.

11. Ešte pred doručením prípisu ministerstva vnútra z 10. novembra 2017 inšpekčná služba informovala sťažovateľov prípisom č. SKIS-IS-OISV-2017/003060-002 z 19. októbra 2017, že im bola z ministerstva vnútra postúpená ich žiadosť z 23. augusta 2017 v časti týkajúcej sa „*nových skutočností*“. Jej preskúmaním inšpekčná služba nezistila, že by sa v nej nachádzali nové skutočnosti a okolnosti, ktoré by mohli a mali byť predmetom nového trestného konania a ktoré by zakladali ich vecnú a miestnu príslušnosť. Skutočnosti v žiadosti uvedené už boli podľa inšpekčnej služby predmetom vykonaného

a ukončeného trestného konania vedeného pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013, ktoré sa vykonalo za aktívneho dozoru okresnej prokuratúry. Po ukončení vyšetrovania splnomocnenec sťažovateľov (poškodených) využil riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol prokurátor. Týmto považovala inšpekčná služba žiadosť sťažovateľov za vybavenú.

12. Napokon sťažovatelia listom z 21. novembra 2017 adresovaným generálnej prokuratúre žiadali o preskúmanie postupu krajskej prokuratúry vo veci vybavovania ich žiadosti o preskúmanie zákonnosti napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry a napadnutého uznesenia inšpekčnej služby vrátane zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vydaniu predmetných uznesení predchádzali. Generálna prokuratúra reagovala na podanie sťažovateľov prípisom č. k. IV/1 GPt 760/14/1000-27 z 2. januára 2018, v ktorom im oznámila, že podľa obsahu podania ide o opakovanú žiadosť na preskúmanie zákonnosti postupu krajskej prokuratúry v trestnom konaní, pričom prvá žiadosť bola v predmetnej trestnej veci vybavená krajskou prokuratúrou, preto ju z dôvodu príslušnosti postupuje krajskej prokuratúre. Pokiaľ ide o tú časť podania, ktorou sa sťažovatelia domáhali postupu podľa zákona o sťažnostiach, generálna prokuratúra ju vyhodnotila ako podanie, ktoré poukazuje na konkrétne nedostatky v činnosti verejnej správy, ktorých vybavenie je upravené osobitným predpisom, preto podanie v tejto časti nepovažovala za sťažnosť.

13. Podstatnú časť odôvodnenia sťažnosti sťažovateľov tvoria námietky, resp. ich výhrady k postupu vyšetrovateľov inšpekčnej služby v súvislosti s vykonávaním, resp. nevykonaním vyšetrovacích úkonov (vykonanie výsluchov sťažovateľov so značným časovým odstupom až po uplynutí takmer 2 rokov od policajnej akcie; nezabezpečenie zdravotnej dokumentácie poškodených sťažovateľov; umožnenie splnomocnenej zástupkyňi sťažovateľov, aby bola prítomná na výsluchu len jedného z nich, neumožnenie jej nahliadnutia do spisu a nespolupráca s ňou). Na podporu svojej argumentácie sťažovatelia poukazujú na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej aj citujú.

14. V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia vyjadrujú nespokojnosť s vybavením ich podania označeného ako „*Sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti*“ z 23. augusta 2017, ktoré

podali podľa § 22 a nasl. zákona o sťažnostiach, pretože im nebolo doručené žiadne oznámenie o výsledku prešetrenia ich sťažnosti.

15. Prostredníctvom sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovatelia namietajú porušenie ich v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru tým, že podľa ich názoru vyšetrowanie udalostí opísaných v ich podaní (sťažnosti) z 22. júla 2013 javí známky formálneho a nedostatočného účinného vyšetrowania. Poukázali tiež na možný rasový motív tejto policajnej pátracej akcie a podobnosť s inými akciami uskutočnenými napr. v Moldave nad Bodvou, Vrbnici či Zborove.

16. S prihliadnutím na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (Sekcia kontroly a inšpekčnej služby). Okresná prokuratúra Kežmarok a Krajská prokuratúra Prešov a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v konaní o Sťažnosti na postup príslušníkov Policajného zboru zo dňa 20.05. 2013, evid. pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 porušili základné právo sťažovateľov na práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia (článok 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti (čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 8 Dohovoru), práva na osobnú slobodu a bezpečnosť (článok 17 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 5 Dohovoru), práva na nedotknuteľnosť obydlia (článok 21 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 8 Dohovoru) a práva na súdnu a inú ochranu (čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky) vrátane práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 Dohovoru) v spojení so zákazom diskriminácie (čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 14 Dohovoru) ako aj zákaz mučenia, krutého, neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania (čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 3 Dohovoru) v spojení so zákazom diskriminácie (čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 14 Dohovoru).

2. Uznesenie Okresnej prokuratúry Kežmarok zo dňa 18. 1. 2016, Pv 665/14/7703 - 45 a uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 30.10. 2015, ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 sa zrušujú a vec sa vracia

Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Sekcii kontroly a inšpekčnej služby na ďalšie konanie.

3. Krajskej prokuratúre Prešov a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky prikazuje, aby vo veci konala podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov.

4. Sťažovateľom priznáva náhradu trov konania, ktorú je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (Sekcia kontroly a inšpekčnej služby) povinné zaplatiť sťažovateľom do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

17. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 365/2016 (týkajúcej sa tých istých sťažovateľov, ktorí svojou sťažnosťou namietajú porušenie tých istých základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým postupom inšpekčnej služby a jej uznesením ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 z 30. októbra 2015, ako aj napadnutým postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením sp. zn. Pv 665/14/7703 z 18. januára 2016) bola sťažnosť sťažovateľov, odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a zároveň ako podaná zjavne neoprávnenou osobou uznesením sp. zn. III. ÚS 365/2016 zo 7. júna 2016. Avšak vzhľadom na závažnosť niektorých aspektov v obsahu sťažnosti ústavný súd túto sťažnosť preskúmal a dospel k záveru, že túto sťažnosť bolo možné odmietnuť aj ako oneskorene podanú. Ďalej sťažovatelia ústavnému súdu doručili 27. novembra 2017 ďalšiu sťažnosť, ktorá je z hľadiska obsahu vrátane argumentácie takmer identická s posudzovanou sťažnosťou s výnimkou toho, že v posudzovanej sťažnosti sťažovatelia napádajú aj postup generálnej prokuratúry. Ich sťažnosť bola uznesením sp. zn. III. ÚS 767/2017 z 12. decembra 2017 odmietnutá ako oneskorene podaná.

II.

18. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

21. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

23. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej

ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

24. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

25. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na určitý stupeň nejasnosti a neurčitosti v požiadavkách sťažovateľov (zastúpených kvalifikovanou právnou zástupkyňou) obsiahnutých v sťažnosti. V prvom rade v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite sťažnosti) chýbajú vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru atribúty označených článkov, ktorých porušenie sťažovateľa namietajú. V petite sťažnosti sťažovateľa žiadajú vysloviť porušenie nimi označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom inšpekčnej služby, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry „*v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013*“ a žiadajú zrušiť označené uznesenie okresnej prokuratúry a označené uznesenie inšpekčnej služby. Vo vzťahu ku krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre sťažovateľa však neoznačili, v ktorom konkrétnom konaní a akým rozhodnutím malo k porušeniu ich práv dôjsť.

26. Ústavný súd preto konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah sťažnosti trpí nedostatkami, ktoré majú za následok neurčitosť a neúplnosť sťažnosti ako takej. Uvedené sa týka najmä obsahu petitu, v ktorom sťažovateľa žiadajú vysloviť porušenie svojich označených nedostatočne identifikovaných práv postupom inšpekčnej služby, okresnej, krajskej a generálnej prokuratúry bez toho, aby identifikovali konkrétne rozhodnutia alebo zásahy, ktorým malo v rámci postupu označených orgánov verejnej moci dôjsť k porušeniu ich označených práv. Ústavný súd tak dospel k záveru, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, v predloženej podobe neobsahuje určitý a vykonateľný petit, teda nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že tá istá právna zástupkyňa sťažovateľov

opakovane aj napriek odôvodneniu odmietnutia skoršej sťažnosti sťažovateľov (pozri III. ÚS 365/2016) nesformulovala petit sťažnosti sťažovateľov dostatočne určito a jasne.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

28. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

29. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

30. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce jednoznačne zrozumiteľný a určitý návrh na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov ich sťažnosti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

31. Ústavný súd napriek uvedenému k veci dodáva, že vychádzajúc z druhého bodu petitu sťažnosti je možné identifikovať konkrétne rozhodnutia okresnej prokuratúry a inšpekčnej služby avšak, vzhľadom na dátumy vydania týchto rozhodnutí je možné bez

d'alšieho konštatovať, že ide v tejto časti o zjavne oneskorenú sťažnosť v kontexte toho, že označené rozhodnutia okresnej prokuratúry a inšpekčnej služby boli už predmetom predošlých sťažností sťažovateľov, o ktorých už ústavný súd rozhodol (sp. zn. III. ÚS 365/2016 a III. ÚS 767/2017).

32. Ďalej, ako už bolo uvedené v bode 17 tohto rozhodnutia, sťažovatelia podali takmer identickú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 767/2017 z 12. decembra 2017 tak, že ju odmietol ako oneskorene podanú. Sťažovatelia v posudzovanej veci opakovane podávajú takmer identickú sťažnosť s výnimkou toho, že v posudzovanej sťažnosti okrem iného napádajú aj neidentifikovaný postup generálnej prokuratúry. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, ktorou sťažovatelia napádali postup označených orgánov verejnej moci, ktorý už bol predmetom ich skoršej sťažnosti, mohol odmietnuť aj z dôvodu jej neprípustnosti, a to aj napriek tomu, že ich skoršia sťažnosť bola odmietnutá v rámci jej predbežného prerokovania, a to z dôvodu, že ústavný súd ju odmietol ako oneskorene podanú, čo vzhľadom na dôvod odmietnutia nemožno považovať za odstrániteľný nedostatok, resp. podmienku konania podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

33. Jediné nové v predloženej sťažnosti je napadnutý postup generálnej prokuratúry, ktorý je nedostatočne identifikovaný. Z príloh k sťažnosti je možné dedukovať, že sťažovatelia mali v úmysle namietat' vybavenie ich podania prípisom generálnej prokuratúry z 2. januára 2018, ktorej kópia sa nachádza v prílohách sťažnosti, hoci medzi prílohami k sťažnosti sa nachádza aj kópia prípisu generálnej prokuratúry z 26. apríla 2016. Ústavný súd po preskúmaní prípisu a všetkých relevantných skutočností konštatuje, že sťažnosť v tejto jej časti bolo možné prima facie odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, keďže generálna prokuratúra podanie sťažovateľov vybavila už označeným prípisom, kde v rámci svojich kompetencií rešpektujúc príslušné ustanovenia zákona o prokuratúre, ako aj zákona o sťažnostiach svoje stanovisko aj náležite odôvodnila.

34. Pretože sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá z už uvedených dôvodov, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2018